

Jacco Overeem

'God on high... Bring them home'

Op 7 oktober jl. werd op tal van plaatsen de bloedigste aanslag in Israël sinds de oprichting van de staat herdacht. Een datum die voor altijd in ons geheugen gegrift zal staan en die grote invloed had op het jaar dat volgde. Dagelijks vielen en vallen er slachtoffers in de oorlog, waarin naast Gaza, nu ook Libanon betrokken is en waarvan het einde nog lang niet in zicht is. Kan het menselijkerwijs ooit nog goed komen?

Die vraag geldt overigens niet alleen voor het Midden-Oosten, maar ook voor ons eigen land. In onze hoofdstad was 7 oktober niet alleen een dag van herdenken, maar ook van protest en demonstratie. Onze invloed op de complexe situatie in het Midden-Oosten is minimaal, maar lukt het überhaupt nog wel om in onze eigen context naar elkaar te luisteren en mee te leven? Betrokken te zijn bij het leed en de pijn van elkaar? Oog te hebben voor elkaars verdriet?

Zelf was ik één van de vierhonderd genodigden bij de officiële herdenkingsbijeenkomst in de Rav Aron Schuster synagoge of Obrechtsjoel in Amsterdam. Vooral de woorden van Noam Safir bleven me bij. De kleindochter van gijzelaar Shlomo Mantzur vertelde hoe haar opa (Holocaustoverlevende!) werd geboeid, geslagen en ontvoerd in zijn eigen auto. 'Sinds 7 oktober staat mijn leven stil. Ik weet nog steeds niet hoe het met mijn opa gaat', zei ze.

Niet veel later klonk de emotionele smeekbede 'Bring them home'. Het was een vertolking van het bekende lied 'Bring him home' uit 'Les Misérables'. In deze musical bidt Jean Valjean dat zijn toekomstige schoonzoon Marius wordt bewaard wanneer hij zich aansluit bij de Franse revolutionairen. Nu was het herschreven tot een gebed voor de 101 gijzelaars die, als ze nog leven, nog steeds zijn overgeleverd aan hun gijzelnemers. Met tranen in de ogen heb ik de woorden meegebeden...